

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117224254
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117224254.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., v spore žalobcu T. L., W.. XX.XX.XXXX, F. Y. W. X, XXX XX Y., zastúpený JUDr. Alexejom Ivankom, advokátom, so sídlom Nám. Osloboditeľov 73, 071 01 Michalovce, proti žalovaným: 1. Micomplex, a.s. a spol., so sídlom Bardejovská 23, 080 06 Ľubotice, 2. AQUA-SENZOR, s.r.o., so sídlom Hlivišťa 23, 073 01 Sobrance, právne zastúpený JUDr. Slavomír Kučmáš, advokát, so sídlom Plynárenská 1, 071 01 Michalovce, 3. KM Properties, a.s., so sídlom Močarianska 1, 071 01 Michalovce, o určenie neplatnosti a neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8C 18/2018-156 zo dňa 12.11.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému v 1. a 3. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

Žalovanému v 2. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu zamietol.

Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v 2/ rade a žalovanému v 3/ rade náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške týchto trov. Žalovanému v 1/ rade náhradu trov konania nepriznal.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že právny úkon, a to kúpna zmluva zo dňa 27.8.2015, ktorou žalovaný v 1/ rade previedol nehnuteľnosti, ktoré bližšie špecifikoval v žalobe na žalovaného v 2/ rade a následne kúpna zmluva zo dňa 9.10.2015, ktorou žalovaný v 2/ rade previedol časť nehnuteľností na žalovaného v 3/ rade, sú vo vzťahu k žalobcovi neúčinné.

Voči žalovanému v 1/ rade je vedené exekučné konanie Exekútorským úradom Michalovce, súdnym exekútorom R.. R. F. pod č. Ex 2848/2016 na uspokojenie pohľadávky 58.558,25 eur, ktorá bola žalobcovi priznaná na základe rozsudku Okresného súdu Košice I, č.k. 21C 10/2006-690 zo dňa 24.9.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co 874/2014-796 zo dňa 28.6.2016.

Žalobca aktívnu legitímáciu odvodil od § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka a vo vzťahu k skutkovým okolnostiam uviedol, že žalovaný v 1/ rade sa postupne zbavoval svojho majetku už počas uvedeného súdneho sporu so žalobcom, čím ukrátil žalobcu ako veriteľa. Žalovaný v 1/ rade aktuálne už nevlastní žiaden majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu ako veriteľa. Žalovaný v 1/ rade ešte ako spoločnosť Kerko, a.s. prevádzala kúpnu zmluvou na žalovaného v 2/ rade nehnuteľnosti

špecifikované v žalobe. Následne žalovaný v 2/ rade prvú časť nehnuteľnosti previedol jednou kúpnu zmluvou a druhú časť druhou kúpnu zmluvou na žalovaného v 3. rade.

Žalobca ďalej tvrdil v žalobe, že prevody nehnuteľnosti sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Preto sa domáhal vyslovenia neúčinnosti týchto úkonov vo vzťahu k žalovaným.

Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní zistil, že žalovaný v 1/ rade ešte pod obchodným názvom Kerko, a.s. previedol v kúpnej zmluve, ktorá zmluva je na čl. 27 - 35 súdneho spisu, nehnuteľnosti na žalovaného v 2/ rade za kúpnu cenu 400.000 eur. Následne žalovaný v 2/ rade uzatvoril kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľnosti medzi žalovaným v 2/ rade a žalovaným v 3/ rade, ktorá je na čl. 10 - 14 spisu, kde žalovaný v 2/ rade odpredal žalovanému v 3/ rade za kúpnu cenu nehnuteľnosti v hodnote 100.000 eur. K vkladu došlo na základe rozhodnutia Okresného úradu Michalovce zo dňa 21.1.2016 pod č. V-109/2016. Ďalšou kúpnu zmluvou o prevode vlastníctva nehnuteľností, ktorá sa nachádza na čl. 15 - 26 súdneho spisu žalovaný v 2/ rade previedol na žalovaného v 3/ rade ďalšie nehnuteľnosti za kúpnu cenu 300.000 eur. Ku vkladu vlastníckeho práva došlo na základe rozhodnutia Okresného úradu Michalovce zo dňa 12.10.2015 č. V-3189/2015.

Ďalej z vykonaného dokazovania vyplýva, že súdny exekútor R.. R. F. oznámil žalobcovi v rámci exekučného konania EX 2848/2016, že povinný už nevlastní iný, exekúciou postihnuteľný majetok, pretože tieto nehnuteľnosti sú zapísané ako vlastníctvo spoločnosti AQUA-SENZOR, s.r.o., ktorá spoločnosť ich odpredala spoločnosť KM PROPERTIES s.r.o.

Voči žalovanému v 1/ rade, predtým pod názvom Kerko, a.s., žalobca v konaní pred Okresným súdom Košice I rozsudkom č.k. 21C 10/2006-690 uplatnil si nárok na zaplatenie sumy 58.558,25 eura. V tomto vyhovujúcom výroku bol tento prvoinštančný rozsudok rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6C 874/2014-796 zo dňa 28.6.2016 potvrdený.

Okrem toho žalobca si uplatňoval voči žalovanému v 1/ rade aj nárok na úroky z omeškania, kde predložil prvoinštančný rozsudok Okresného súdu Košice I, č.k. 21C 10/2006-825, z ktorého vyplýva, že žalovanému v 1/ rade bola uložená povinnosť zaplatiť tam uvedené úroky z omeškania.

V priebehu konania prvoinštančný súd vyzval žalobcu, aby presne uviedol, čoho sa domáha v podanej žalobe, či neplatnosti právneho úkonu, alebo neúčinnosti právneho úkonu, keďže vo vzťahu k týmto samostatným nárokom sa viažu rozdielne skutkové okolnosti, ktoré je potrebné tvrdiť. Žalobca uviedol, že svoj nárok si uplatňuje z titulu neúčinnosti právneho úkonu.

Prvoinštančný súd vec posúdil vzhľadom na jednoznačné stanovisko žalobcu, že si uplatňuje nárok z dôvodu odporovateľnosti právneho úkonu, teda vyslovene neúčinnosti právneho úkonu, podľa § 42a Občianskeho zákonníka. Skonštatoval, že medzi základné predpoklady úspešnej odporovateľnosti patria 1. existencia právneho úkonu, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa, 2. platnosť odporovateľného právneho úkonu, 3. vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, 4. ukrátenie veriteľa (objektívna stránka odporovateľnosti), 5. úmysel ukrátiť veriteľa (subjektívna stránka odporovateľnosti). Zákonnému pojmu vymáhateľná pohľadávka zodpovedá taká pohľadávka, ktorá je veriteľovi právoplatne priznaná. Ukrátením veriteľa je také zmenšenie (zníženie) dlžníkovho majetku, že tento nestačil na uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Nie je dôležité, aký veľký bol dlžníkov majetok v rozhodnej dobe, ale to, že tento majetok bol odporovateľným právnym úkonom zmenšený. Zmenšenie dlžníkovho majetku v dôsledku určitého právneho úkonu nie je dôvodom neúčinnosti tohto úkonu, ak aj takto zmenšený dlžníkov majetok stačí na uspokojenie veriteľovej vymáhanej pohľadávky.

V prejednávanej veci žalobca zaplatenie kúpnej ceny nenamietal a túto skutočnosť neurobil spornou. Úmyslom ukrátiť veriteľa sa rozumie úmysel priamy, t.j. vedomie dlžníka, že svojim právnym úkonom ukráti veriteľovu pohľadávku a vôľa tak urobiť. Inými slovami: dlžník sa chce vyhnúť svojej povinnosti veriteľovu pohľadávku splniť. Nepožaduje sa však vedomie dlžníka, že veriteľova pohľadávka je vymáhateľná, stačí objektívna skutočnosť, že je vymáhateľná.

Žalovaný v priebehu prvoinštančného konania uviedol, že nárok žalobcu neuznáva. Bolo preto povinnosťou žalobcu navrhnúť vykonanie dôkazov na preukázanie splnenia všetkých hmotnoprávných predpokladov odporovateľnosti. Žalobca tak neurobil, iba na pojednávaní všeobecne uviedol, že o tom, že ide o predaj pod cenu vedia celé Y.. Takéto vyjadrenie nepreukázal.

Prvoinštančný súd aplikujúc ust. § 149 a § 153 CSP skonštatoval, že v prejednávanej veci žalobca skutkové tvrdenia, ktoré mal k dispozícii nepochybne už pred konaním pojednávania včas neuviedol a ich prípadné dokazovanie by vyžadovalo odročenie pojednávania, súd na tieto nebral ohľad. Rovnaký záver tak platí aj o tvrdeniach žalovaného v 2/ rade, že tento aj po uzavretí napádanej zmluvy mal dostatok majetku na vyrovnanie záväzku voči žalobcovi (nehnuteľnosti v rôznych častiach SR).

Pokiaľ ide o samotnú podstatu veci, žalobca nepreukázal na strane dlžníka úmysel ukrátiť jeho pohľadávku, nepreukázal, že žalovanému bol tento úmysel známy.

Vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade bola táto žaloba zamietnutá primárne preto, že žalobca sa odporovateľnosti nemohol domáhať spôsobom, ktorý zvolil. Podľa § 42b ods. 4 OZ právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu úspech. Vychádzajúc z tvrdení žalobcu a dokladov, ktoré boli predložené, bolo zrejmé, že žalovaný v 1/ rade už vlastníkom veci nadobudnutých od žalobcu nie je, a preto musela byť žaloba zamietnutá.

Vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade, tento žalovaný nebol osobou, voči ktorej sa odporovateľný právny úkon urobil a ani osobou, ktorá mala s odporovateľného právneho úkonu prospech. Osobou, voči ktorej možno odporovateľnosť v jednej z uvedených foriem uplatniť už nie je vlastníkom veci, ktorý ju získal od osoby uvedenej v predchádzajúcej vete. Preto prvoinštančný súd žalobu zamietol.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 251 CSP, kedy trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP prvoinštančný súd priznal nárok na náhradu trov konania žalovaným v 2/ a 3/ rade voči žalobcovi. Ide o priznanie nároku v plnom rozsahu, teda 100 %. Vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade prvoinštančný súd dospel k záveru, že žiadne konanie žalovanému v 1/ rade nevznikli, a preto mu nárok na náhradu trov konania nepatrí.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žalobca namietal, že v danom prípade sú splnené podmienky pre podanie odvolania v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ CSP.

Žalobca mal vážne pochybnosti o práve na spravodlivý proces, ak na súde prvej inštancie nedostal slovo, aby sa mohol meritórne vyjadriť k prejednávanej veci. Taktiež na súde nebol prítomný žalovaný v 1/ rade, kde by mal objasniť svoj postoj, prečo sa zbavil svojho majetku a taktiež majetku, ktorého nebol vlastníkom, iba užívateľom. Prvoinštančný súd nemal záujem na objektívnom posúdení predložených dôkazov. Poukázal na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, kde každý má právo, aby jeho vec verejne bola prejednaná, bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Žalobcovi súd prvej inštancie toto právo neumožnil.

Žalobca predložil vo veci meritórne dôkazy, rozsudky súdov, uznesenie súdu. Súd prvej inštancie nevykonal zisťovanie dôkazov. Žalobca predložil súdu prvej inštancie dostatočné množstvo dôveryhodných dôkazov o tom, že žalovaný v 1/ rade úmyselne sa zbavoval majetku, aby nemohol splniť svoj záväzok, ktorý mal voči žalobcovi. Pokiaľ bolo povinnosťou žalobcu navrhnuť vykonanie dôkazov na preukázanie splnenia všetkých hmotnoprávných predpokladov odporovateľnosti, žalobca takéto dôkazy súdu prvej inštancie včas predložil, nachádzajú sa v spise, všetky relevantné skutočnosti, ktoré boli predmetom žaloby. Navyiac, na pojednávaní žalobca poukázal na to, že žalovaný v 1/ rade bol si vedomý toho, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností, a to časť pozemno-knižnej parcely mpč. XXXX-XXXX-XXXX, zapísanej v zápisnici XXXX, k.ú. Y., ďalej parcely mpč. XXXX, zapísanej v zápisnici XXXX, k.ú. Y., napriek tomu žalovaný v 1/ rade odpredal tieto nehnuteľnosti žalovaným v 2/ a 3/ rade.

Prvoinštančný súd nepovažoval za potrebné ani vypočuť žalovaného v 1/ rade, aby objasnil svoj úmysel zbaviť sa majetku, aj keď mal nevyrovnané záväzky. Žalobca údajne nepreukázal na strane dlžníka úmysel ukrátiť jeho pohľadávku, a viac nepreukázal, že žalovanému bol tento úmysel známy. Toto odôvodnenie je účelové a nepravdivé. Ak niekto odpredá cudzí majetok, ktorý užíva bez právneho titulu, žalobca má preukázať, že to bol úmysel? Psychický stav nie je možné preukazovať. Žalobca poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 2Cdo 109/2007 a Najvyššieho súdu ČR, ktorú prvoinštančný súd aplikoval neadekvátne. Žalobca predložil súdu doklad od súdneho exekútora, že žalovaný v 1/ rade nevlastní žiadny exekúciou postihnuteľný majetok, preto sa pohľadávka žalobcu javí ako nevyžiteľná. Každý má právo na svoje argumenty, nie však na fakty a tieto žalovaní nemajú, nakoľko ich na pojednávaní nepredložili. Ďalej žalobca namietal presvedčivosť prvoinštančného rozsudku, keď účastníkom konania bolo upreté právo dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, kde sa im odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu. Zápisnicu z pojednávania žalobcovi súd nezaslal.

Navyiac, právny zástupca žalobcu oznámil súdu elektronicky, že si uplatňuje nárok z dôvodu určenia neúčinnosti právneho úkonu, teda odporovateľnosti, ktoré prvoinštančný súd v rozsudku neuviedol. Preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu zaujal písomné stanovisko žalovaný v 2/ rade, ktorý uviedol, že tvrdenia žalobcu sú nepravdivé. Prvoinštančný súd vykonal všetky dôkazy, ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich

skutočností a dospel k rozhodnutiu, ktoré je vecne správne. Nie je pravdou, že by sa žalobca nemal možnosť vyjadriť k predmetu konania. Žalobca sa k veci nevyjadril, iba na pojednávaní všeobecne uviedol, že nehnuteľnosti boli predané pod cenu v Y.. Žalobca teda mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli prejednávané a predložiť súdu všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čo sa však nestalo, naviac, žalobca žaloval pôvodne aj neplatnosť právnych úkonov, na čo nebol dôvod. Okolnosti v súvislosti s prevodom nehnuteľností, ktoré mali patriť žalobcovi nesúvisia s prejednávanou vecou, v priebehu konania neboli predložené žiadne informácie s poukazom na zásadu koncentrácie konania sú bez právneho významu. Žalobca sa nedomáhal práva na náhradu voči tomu, kto mal z prevodov úspech, ale zažaloval o neúčinnosť a neplatnosť právnych úkonov. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je správne s tým, že súd podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu, ako aj EŠLP nemusí reagovať na všetky argumenty strán konania, ale na tie, ktoré majú pre rozhodnutie sporu podstatný a rozhodujúci význam, čo sa stalo aj v prejednávanej veci. Keďže v priebehu konania nebolo preukázané, že nárok je dôvodný, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno, správne prvoinštančný súd žalobu zamietol, a preto žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil. Žalovaný v 2/ rade si uplatnil trovy konania.

5. K vyjadreniu žalovaného zaujal písomné stanovisko žalobca, ktorý uviedol, že pokiaľ žalovaný spochybňuje vlastnícke právo žalobcu, žalobca si dovoľil uviesť, že každý má právo na svoje argumenty, nie však na fakty. Žalobca má nespochybniteľné dôkazy o svojom vlastníckom práve, o ktorom rozhodli súdy prvej inštancie a odvolací súd. Žalobca predložil rozsudky Okresného súdu Košice I sp. zn. 21C 10/2006 zo dňa 21.12.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 6Co 874/2014 zo dňa 28.6.2016. Žalovaný v 3/ rade sám inicioval a navrhoval žalobcovi dohodu na odkúpenie sporných nehnuteľností, za predpokladu, že si nebude nárokovať finančné plnenie vyplývajúce zo súdnych rozhodnutí. Preto žalobca neakceptoval uvedený návrh. Nie je pravdou tvrdenie žalovaného v 2/ rade, že žalobca neunesol pred súdom prvej inštancie dôkazné bremeno na preukázanie zákonných skutočností. Žalobca nebol ani vypočutý na súde prvej inštancie a nemal možnosť ani skutočností, ktoré uviedol v žalobe pred súdom, aj obhájiť. Zotrvál na dôvodoch svojho odvolania.

6. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne.

Predmetom konania je určenie odporovateľnosti právnych úkonov, ktoré žalobca presne označil v žalobe s tým, že ide o kúpne zmluvy uzatvorené medzi spoločnosťou Kerko a.s. (pôvodný názov žalovaného v 1/ rade) a žalovaným v 2/ rade a následne dve zmluvy uzatvorené medzi žalovaným v 2/ rade a žalovaným v 3/ rade, kde predmetom bol prevod nehnuteľného majetku celkovo za kúpnu cenu 400.000 Sk. Žalobca tvrdil, že žalovaný prevodom tohto majetku ukrátil veriteľa, teda žalobcu, pretože mal právoplatne priznanú pohľadávku voči žalovanému v 1/ rade, ktorú vymáhal už súdny exekútor, vo výške 58.558,25 eur. Takto to žalobca špecifikoval aj na vyzvanie prvoinštančného súdu, pretože pôvodne si uplatňoval aj nárok na určenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Vo vzťahu k jednotlivým nárokom tak, ako to uviedol prvoinštančný súd, sú skutkové aj právne dôvody odlišné. Keďže žalobca žiadal určiť neúčinnosť právnych úkonov, jeho nárok bolo možné právne kvalifikovať tak, ako to uviedol prvoinštančný súd podľa § 42a, § 42b Občianskeho zákonníka.

Konanie o určenie neúčinnosti právneho úkonu, teda konanie o odporovaní právnych úkonov je konaním, kde dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti podanej žaloby je na strane žalobcu. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia presne stanovil okolnosti, ktoré je dôležité v priebehu konania zo strany žalobcu preukázať. Nie je postačujúce preukázanie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa a okolnosti, že došlo k právnomu úkonu, na základe ktorého povinná osoba sa zbavuje svojho majetku, ale je dôležité preukázať aj to, že ide o platný právny úkon a že týmto právnym úkonom sa ukracuje pohľadávka veriteľa, teda že majetok dlžníka veriteľa sa znižuje. Naviac, je potrebné preukázať aj úmysel dlžníka takýmto spôsobom sa pripraviť o majetok.

V priebehu konania tak, ako to skonštatoval prvoinštančný súd, nebolo spochybnené, že po uzatvorení kúpnopredajnej zmluvy nedošlo k vyplateniu kúpnej ceny. Platí teda, že výplata kúpnej ceny ako skutková okolnosť sporná nebola a že k výplate došlo. Následne prvoinštančný súd sa zaoberal ďalšími okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie, a to okolnosťou, že došlo k úmyselnému ukráteniu veriteľa, teda že konanie žalovaných bolo úmyselné. Žalobca tvrdil, že k odpredaju majetku došlo pod cenu. Táto dôležitá skutková okolnosť, ktorá má vplyv na posúdenie okolnosti v súvislosti s odporovateľnosťou právnych úkonov však v žalobe žalobcom tvrdená nebola a v priebehu konania nebolo preukázané žalobcom, že k odpredaju nehnuteľnosti došlo pod cenu. Správne postupoval prvoinštančný súd, keď

na urýchlenie konania a na rozhodnutie veci na jedinom pojednávaní aplikoval sudcovskú koncentráciu konania, keď na niektoré dôkazy nemusí prihliadať, pokiaľ neboli predložené včas.

Tu je potrebné uviesť, že na okolnosti, ktoré skutkovo vymedzil žalobca až na pojednávaní, žalobca nepredložil žiadne dôkazy. Preto aplikácia ust. § 149 a § 153 CSP bola zo strany prvoinštančného súdu správna. Prvoinštančný súd správne aplikoval nielen hmotnoprávny, ale aj procesný predpis, správne ustálil skutkový stav z dôkazov, ktoré boli súdu predložené a ktoré boli vykonané na pojednávaní, vychádzajúc zo skutkových tvrdení žaloby a z preukázaných skutkových okolností žalobu zamietol. Právne posúdenie veci prvoinštančným súdom bolo taktiež správne.

7. Len pre potvrdenie správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu s poukazom na námietky v odvolaní je potrebné uviesť, že pokiaľ žalobca namietal, že v priebehu konania nedostal na pojednávaní slovo, táto námietka nie je dôvodná. Žalobca v priebehu celého konania, teda od podania žaloby, až do odvolacieho konania mal zvoleného zástupcu z radov advokátov. Ide o plnomocenstvo, ktoré na základe udelenia všeobecnej plnej moci podľa § 89 CSP a § 92 CSP umožnilo advokátovi vo veci v mene žalobcu riadne konať. Aj predvolanie na pojednávanie podľa § 178 CSP, pokiaľ je strana zastúpená zástupcom pre celé konanie, sa doručuje len tomuto zástupcovi. Tento zástupca dostal pred prvoinštančným súdom slovo, predniesol žalobu podľa § 181 CSP a § 150 CSP. Vo svojom vyjadrení zástupca žalobcu nenavrhol, aby bol žalobca vo veci vypočutý podľa § 195 CSP, na základe ktorého výsluchu by bolo možné vykonať dôkaz výsluchom strany. Súd sám takýto dôkaz vykonať nemohol, pretože mu v tom bránilo ust. § 185 ods. 2, 3 CSP. V danom prípade nešlo o konanie so slabšou zmluvnou stranou alebo konanie, kde dôkaz mal byť vykonaný oboznámením verejného registra alebo zoznamu. Preto, keď sám žalobca vo veci nebol vypočutý, neznamená to, že žalobcovi bolo odňaté právo vo veci konať. Bol riadne zastúpený právnym zástupcom z radov advokátov, ktorý v mene žalobcu riadne konal.

8. Pokiaľ žalobca namietal neprítomnosť žalovaného v 1/ rade na pojednávaní, odvolací súd udáva, že žalovaný v 1/ rade bol na pojednávanie predvolaný, na pojednávanie sa nedostavil. Je povinnosťou súdu predvolať stranu sporu, strana sporu má právo rozhodnúť sa, či sa pojednávania zúčastní alebo nie. V prípade, pokiaľ strana sporu sa rozhodne po tom, čo mu bolo riadne doručené predvolanie na pojednávanie, sa tohto pojednávania nezúčastníť, nesie riziko zodpovednosti za prípadný negatívny výsledok v spore. Pokiaľ strana sporu - žalobca nenavrhol v prejednávanej veci žalovaného - stranu sporu vo veci vypočúť postupom podľa § 195 CSP, nebol dôvod zo strany súdu vynucovať prítomnosť žalovaného v 1/ rade priamo na pojednávaní, aj keď nemal právneho zástupcu.

9. To, že žalovaný v 1/ rade neobjasnil zbavovanie sa majetku, táto okolnosť nebola žalobcom preukazovaná žiadnymi dôkazmi, a teda žalobca nenavrhol výsluch žalovaného v 1/ rade. Prvoinštančný súd po tom, čo vyhlásil, že na pojednávaní žalovaný nie je prítomný, rozhodol o pokračovaní v konaní aj bez žalovaného v 1/ rade a nevidel dôvod na odročenie pojednávania podľa § 183 CSP. Pokračoval v konaní v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany a v súlade s ustanoveniami o dokazovaní. Tvrdenie žalobcu o tom, že sa žalovaný v 1. rade zbavoval majetku bol povinný preukázať žalobca.

10. Žalobca ďalej namietal, že súd objektívne neposúdil dôkazy. V prejednávanej veci žalobca predložil súdu listinné dôkazy, a to list exekútora, kúpne zmluvy, ktoré napádal v žalobe a rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu o priznaní pohľadávky voči žalovanému v 1/ rade. Tieto listiny prvoinštančný súd náležitým spôsobom vyhodnotil po tom, čo týmito listinami vykonal dôkaz podľa § 204 a § 205 CSP. Listiny boli žalovaným v priebehu konania doručované, obsah listín nebol nikým spochybňovaný, prvoinštančný súd na pojednávaní oznámil podstatný obsah týchto listín. Vykonané dôkazy prvoinštančný súd vyhodnotil podľa § 191 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V priebehu konania žiadne iné okolnosti, než tie, ktoré boli vykonané dôkazom zistené neboli a neboli ani tvrdené a preukázané. Preto prvoinštančný súd pri posudzovaní vykonaných dôkazov postupoval v súlade s ust. § 191 CSP a objektívne posudzoval prostriedky procesného útoku žalobcu. Odvolací súd nezistil, že by žalobca nemal možnosť sa ku všetkým vykonaným dôkazom vyjadriť, naopak, na pojednávaní boli strany sporu vyzvané, aby sa v priebehu konania k vykonaným dôkazom vyjadrili. Žalobca sa k prečítaným listinám nevyjadril.

11. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že súd nevykonal zisťovanie dôkazov v prejednávanej veci. Z ust. § 185 ods. 1 CSP vyplýva, že súd rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Zodpovednosť

za výsledok sporu má žalobca, ktorý na to, aby bol úspešný v spore, musí skutkové tvrdenia v žalobe preukázať dôkazmi, resp. navrhnúť vykonanie dôkazov. Súd rozhodne, ktoré z dôkazov vykoná, sám súd, vzhľadom na to, že pre konanie sú dôležité zistené skutkové okolnosti (nie skutočné okolnosti) vychádza z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané. V prejednávanej veci o určenie odporovateľnosti právneho úkonu nejde o dôkazy, ktoré mali byť vykonané z verejných registrov a zoznamov a ďalej nejde o konanie, ktoré je s ochranou slabšej strany. Vykonanie dôkazu podľa ust. § 149 CSP je forma procesného útoku, ktorá závisí vyslovene na strane sporu. Strany sporu sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, minimálne v žalobe a ďalej v priebehu konania, pokiaľ určité skutkové okolnosti vyjdú najavo. Je však právom súdu na tieto prostriedky procesného útoku a obrany neprihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania, alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Prvoinštančný súd uviedol v rozhodnutí súdu, že na konkrétne dôkazy žalobcu a tvrdené skutkové okolnosti žalobcu v súvislosti s nízkou cenou za predaj nehnuteľnosti dôkazy nevykonal, pretože by to bolo v rozpore s citovanými zákonnými ustanoveniami. Žalobca sám žiadne dôkazy nežiadal vykonať. V rámci sudcovskej koncentrácie konania (§ 153 CSP) žalobca neuniesol povinnosť tvrdenia a povinnosť preukázania svojich tvrdení.

12. Žalobca ďalej namietal, že žalovaný prevádzal aj nehnuteľnosti, ktoré mu nepatrili. Aj v tomto prípade ide o okolnosti, ktoré v žalobe tvrdené neboli a nebolo na vykonanie týchto tvrdení navrhnuté vykonanie žiadnych dôkazov. Tieto okolnosti javia sa vo vzťahu k predmetu sporu právne bezvýznamné. Preto táto okolnosť nemohla mať ani podstatný vplyv na správnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu.

13. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že údajne nepreukázal na strane dlžníka úmysel ukrátiť jeho pohľadávku, že nepreukázal, že žalovanému bol tento úmysel známy. Poukázal na to, že vedomosť druhej strany o úmysle je psychický stav, čo samo osebe nie je možné, aby bolo predmetom dokazovania.

Tu však odvolací súd poukazuje na existujúcu judikátu (Najvyšší súd SR 2Cdo 109/2007), podľa ktorej predmetom dokazovania môže byť len skutočnosť vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorej sa vnútorné presvedčenie subjektu (alebo vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť.

A práve žalobca tieto okolnosti vonkajšieho sveta na preukázanie všetkých okolností odôvodňujúcich prijať zo strany súdu záver o úmysle ukrátiť oprávneného, teda žalobcu, žalobca nepreukázal, neoznačil žiadne okolnosti a dôkazy a súd nemal na základe akých okolností vonkajšieho sveta tento úmysel ako vnútorný psychický stav žalovaného v 1/ rade vyhodnotiť.

14. Námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu nie je dôvodná. Ust. § 220 ods. 1, 2 CSP určuje presné náležitosti odôvodnenia a písomného znenia súdneho rozhodnutia. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a správne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z obsahu spisového materiálu vyplývajú správne dôvody odôvodnenia napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu. Nie je zrejmé, na základe čoho odvodil žalobca nepreskúmateľnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu. Súd dal žalobcovi odpovede na podstatné okolnosti, ktoré mali rozhodujúci vplyv pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Súd nemusí reagovať na všetky argumenty strán sporu, ale stačí len na podstatné, ktoré boli dôležité pre rozhodnutie vo veci.

Z obsahu rozhodnutia prvoinštančného súdu súd reagoval na všetky argumenty žalobcu v priebehu prvoinštančného konania, na všetky argumenty dal odpovede. Žalobca svoj nárok riadnym spôsobom nepreukázal, na svoje tvrdenia neuviedol v rámci sudcovskej koncentrácie konania žiadne dôkazy. Prvoinštančný súd sa so všetkými argumentmi riadne vysporiadal, riadne uviedol dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovelo.

15. Žalobca namietal, že prvoinštančný súd rozhodoval o neúčinnosti právnych úkonov a nezaoberal sa a neuviedol v rozsudku tú okolnosť, že uplatnený nárok (petit) v žalobe bol menený z pôvodného nároku o určenie neplatnosti právneho úkonu.

Námietka žalobcu je nedôvodná. Prvoinštančný súd sa veľmi podrobne zaoberal skutočnosťou, že žalobca po výzve súdu na označenie, čo žalobca žiada, uviedol, že žiada určiť neúčinnosť právneho úkonu. Nežiadal určiť neplatnosť právneho úkonu. Bližšie tieto dôvody prvoinštančný súd odôvodnil v bode 3.7 napadnutého rozhodnutia.

16. Vzhľadom na uvedené okolnosti, keďže odvolací súd nezistil dôvodnosť odvolacích námietok žalobcu ani v jednom prípade, prvoinštančný súd vo veci konal správne, s rozhodnutím sa odvolací súd stotožňuje, napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

17. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. V konaní pred odvolacím súdom bol žalovaný v 2/ rade úspešný. Bol právne zastúpený, v súvislosti s odvolacím konaním mu vznikli trovy konania, preto odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením prvoinštančným súdom.

Žalovaní v 1/ a 3/ rade boli v odvolacom konaní, taktiež úspešní. Z obsahu spisového materiálu žalovaným v 1/ a 3/ rade nevplývajú žiadne trovy konania, v odvolacom konaní nepodali vyjadrenie a ani neboli právne zastúpení. Preto im v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a čl. 17 Základných princípov CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.